

Geneza cap. 1-10

Cap. 1

La început, **Dumnezeu** a făcut cerurile și pământul.

Pământul era pustiu și gol; peste fața adâncului de ape era întuneric, și **Duhul lui Dumnezeu** Se mișca pe deasupra apelor.

- **Dumnezeu** a zis: „Să fie lumină!” Și a fost lumină. Dumnezeu a văzut că lumina era bună și Dumnezeu a despărțit lumina de întuneric. Dumnezeu a numit lumina **zi**, iar întunericul l-a numit **noapte**.

Astfel, a fost o seară și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost **ziua întâi**.

- **Dumnezeu** a zis: „Să fie o întindere între ape și ea să despartă apele de ape.” Și Dumnezeu a făcut **întinderea**, și ea a despărțit apele care sunt dedesubtul întinderii de apele care sunt deasupra întinderii. Și așa a fost. Dumnezeu a numit întinderea **cer**.

Astfel, a fost o seară și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost **ziua a doua**.

- **Dumnezeu** a zis: „Să se strângă la un loc apele care sunt dedesubtul cerului și să se arate **uscatul!**” Și așa a fost. Dumnezeu a numit uscatul **pământ**, iar grămada de ape a numit-o **mări**. Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun. Apoi Dumnezeu a zis: „Să dea pământul **verdeață**, iarbă cu sămânță, pomi roditori, care să facă rod după soiul lor și care să aibă în ei sămânța lor pe pământ.” Și așa a fost. Pământul a dat **verdeață**, iarbă cu sămânță după soiul ei și pomi care fac rod și care își au sămânța în ei, după soiul lor. Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun.

Astfel, a fost o seară și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost **ziua a treia**.

- **Dumnezeu** a zis: „Să fie niște **luminători** în întinderea cerului, ca să despartă ziua de noapte; ei să fie niște semne care să arate vremurile, zilele și anii și să slujească de luminători în întinderea cerului, ca să lumineze pământul.” Și așa a fost. Dumnezeu a făcut cei doi mari luminători, și anume: luminătorul cel mai mare, ca să stăpânească **ziua**, și luminătorul cel mai mic, ca să stăpânească **noaptea**; a făcut și **stelele**. Dumnezeu i-a așezat în întinderea cerului, ca - să

lumineze pământul, - să stăpânească ziua și noaptea și - să despartă lumina de întuneric. Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun.

Astfel, a fost o seară și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua a patra.

- **Dumnezeu** a zis: „Să mișune apele de **viețuitoare** și să zboare păsări deasupra pământului pe întinderea cerului.” Dumnezeu a făcut **peștii** cei mari și toate **viețuitoarele** care se mișcă și de care mișună apele, după soiurile lor; a făcut și orice **pasăre** înaripată după soiul ei. Dumnezeu a văzut că erau bune. Dumnezeu le-a binecuvântat și a zis: „Creșteți, înmulțiți-vă și umpleți apele mărilor; să se înmulțească și păsările pe pământ.”

Astfel a fost o seară și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua a cincea.

- **Dumnezeu** a zis: „Să dea pământul **viețuitoare** după soiul lor; **vite, târâtoare** și **fiare pământești** după soiul lor.” Și așa a fost. Dumnezeu a făcut **fiarele pământului** după soiul lor, **vitele** după soiul lor și **toate târâtoarele** pământului după soiul lor. Dumnezeu a văzut că erau bune. Apoi Dumnezeu a zis: „Să facem **om** după **chipul Nostru**, după **asemănarea Noastră**; el să stăpânească peste **peștii mării**, peste **păsările cerului**, peste **vite**, peste **tot pământul** și peste toate **târâtoarele** care se mișcă pe pământ.” Dumnezeu a făcut pe **om** după **chipul Său**, l-a făcut după **chipul lui Dumnezeu**; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut. Dumnezeu i-a binecuvântat și Dumnezeu le-a zis: - „Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul și - supuneți-l și stăpâniți peste **peștii mării**, peste **păsările cerului** și peste orice **viețuitoare** care se mișcă pe pământ.” Și Dumnezeu a zis: „Iată că v-am dat orice iarbă care face sămânță și care este pe fața întregului pământ și orice pom care are în el rod cu sămânță: aceasta să fie **hrana** voastră. Iar tuturor fiarelor pământului, tuturor păsărilor cerului și tuturor vietăților care se mișcă pe pământ, care au în ele **o suflare de viață**, le-am dat ca hrană toată **iarba verde**.” Și așa a fost. Dumnezeu S-a uitat la tot ce făcuse și iată că erau **foarte bune**.

Astfel, a fost o seară și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua a șasea.

Cap. 2

Astfel au fost sfârșite cerurile și pământul și toată oștirea lor.

În **ziua a șaptea**, Dumnezeu Și-a sfârșit lucrarea pe care o făcuse și în ziua a șaptea **S-a odihnit** de toată lucrarea Lui pe care o făcuse.

Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ziua aceasta **S-a odihnit** de toată lucrarea Lui pe care o zidise și o făcuse.

lată **istoria cerurilor și a pământului**, când au fost făcute.

În ziua când a făcut Domnul Dumnezeu **un pământ și ceruri**, nu era încă pe pământ niciun copăcel de câmp și nicio iarbă de pe câmp nu încolțea încă, fiindcă Domnul Dumnezeu nu dăduse încă ploaie pe pământ și nu era niciun **om** ca să lucreze pământul. Ci **un abur** se ridica de pe pământ și uda toată fața pământului. Domnul Dumnezeu a făcut pe **om** din țărâna pământului, i-a suflat în nări sufolare de viață, și omul s-a făcut astfel **un suflet viu**.

Apoi, Domnul Dumnezeu a sădit **o grădină în Eden**, spre răsărit, și a pus acolo pe **omul** pe care-l întocmise.

Domnul Dumnezeu a făcut să răsară din pământ tot felul de **pomi plăcuți la vedere** și buni la mâncare și **pomul vieții** în mijlocul grădinii și **pomul cunoștinței binelui și răului**.

Un râu ieșea din Eden și uda grădina, și de acolo se împărțea și se făcea patru brațe. Numele celui dintâi este **Pison**; el înconjoară toată țara Havila, unde se găsește **aur**. Aurul din țara aceasta este bun; acolo se găsește și **bedelion** și **piatră de onix**. Numele râului al doilea este **Ghion**; el înconjoară toată țara Cuș. Numele celui de al treilea este **Hidechel**. El curge la răsăritul Asiriei. Al patrulea râu este **Eufratul**.

Domnul Dumnezeu a luat pe **om** și l-a așezat în **grădina Edenului** ca s-o lucreze și s-o păzească. Domnul Dumnezeu a dat omului **porunca** aceasta: „Poți să mănânci după plăcere din orice pom din grădină, dar din **pomul cunoștinței binelui și răului** să nu mănânci, căci, în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit.”

Domnul Dumnezeu a zis: „Nu este bine ca **omul** să fie singur; am să-i fac **un ajutor potrivit** pentru el.” Domnul Dumnezeu a făcut din pământ toate **fiarele câmpului** și toate **păsările cerului** și le-a adus la om, ca să vadă cum are să le numească, și orice **nume** pe care-l dădea omul fiecărei viețuitoare, acela-i era numele. Și **omul** a pus nume tuturor **vitelor, păsărilor cerului** și tuturor **fiarelor câmpului**, dar, pentru om, nu s-a găsit niciun ajutor care să i se potrivească. Atunci, Domnul Dumnezeu a trimis un somn adânc peste **om**, și omul a adormit; Domnul Dumnezeu a luat una din **coastele lui** și a închis carnea la locul ei. Din **coasta** pe care o luase din om, Domnul Dumnezeu a făcut **o**

femeie și a adus-o la om. Și **omul** a zis: „Iată în sfârșit aceea care este os din oasele mele și carne din carnea mea! Ea se va numi ‘**femeie**’, pentru că a fost luată din om.”

De aceea va lăsa **omul** pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de **nevasta** sa, și se vor face un singur trup.

Omul și **nevasta** lui erau amândoi **goi** și nu le era rușine.

Cap. 3

Șarpele era mai șiret decât toate fiarele câmpului pe care le făcuse Domnul Dumnezeu. El a zis **femeii**: „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat: ‘Să nu mâncați din toți pomii din grădină?’”

Femeia a răspuns șarpelui: „Putem să mâncăm din rodul tuturor pomilor din grădină. Dar, despre **rodul** pomului din mijlocul grădinii, Dumnezeu a zis: ‘Să nu mâncați din el și nici să nu vă atingeți de el, ca să nu **muriți.**’”

Atunci, **șarpele** a zis **femeii**: „Hotărât că nu veți muri, dar Dumnezeu știe că, în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând **binele** și **răul.**”

Femeia a văzut că pomul era bun de mâncat și plăcut de privit și că pomul era de dorit ca să deschidă cuiva **mintea**. A luat deci din rodul lui și a mâncat; a dat și **bărbatului** ei, care era lângă ea, și bărbatul a mâncat și el.

Atunci li s-au deschis ochii la amândoi; au cunoscut că erau **goi**, au cusut laolaltă frunze de smochin și și-au făcut **șorturi** din ele. Atunci au auzit **glasul Domnului** Dumnezeu, care umbla prin grădină în răcoarea zilei, și omul și nevasta lui s-au ascuns de **Fața Domnului** Dumnezeu printre pomii din grădină.

Dar **Domnul** Dumnezeu a chemat pe **om** și i-a zis: „Unde ești?” El a răspuns: „Ți-am auzit **glasul** în grădină și mi-a fost frică, pentru că eram **gol**, și m-am ascuns.” Și Domnul Dumnezeu a zis: „Cine ți-a spus că ești **gol**? Nu cumva ai mâncat din **pomul** din care îți poruncisem să nu mănânci?” **Omul** a răspuns: „**Femeia** pe care mi-ai dat-o ca să fie lângă mine, ea mi-a dat din pom și am mâncat.”

Și **Domnul** Dumnezeu a zis **femeii**: „Ce ai făcut?” Femeia a răspuns: „**Șarpele** m-a amăgit și am mâncat din pom.”

Domnul Dumnezeu a zis **șarpelui**: „Fiindcă ai făcut lucrul acesta, blestemat ești între toate vitele și între toate fiarele de pe câmp; în toate zilele vieții tale, să te tărăști pe pânțele și să mănânci țărână. **Vrăjmășie** voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va **zdrobi capul**, și tu îi vei zdrobi călcâiul.”

Femeii i-a zis: „Voi mări foarte mult suferința și însărcinarea ta; cu **durere** vei naște copii, și **dorințele** tale se vor ține după **bărbatul** tău, iar el va stăpâni peste tine.”

Omului i-a zis: „Fiindcă ai ascultat de glasul nevestei tale și ai mâncat din pomul despre care îți poruncisem: ‘Să nu mănânci deloc din el’, **blestemat** este acum **pământul** din pricina ta. Cu multă trudă să-ți scoți **hrana** din el în toate zilele vieții tale; spini și pălămidă să-ți dea și să mănânci **iarba de pe câmp**. În sudoarea feței tale să-ți mănânci **pâinea** până te vei întoarce în pământ, căci din el ai fost luat; căci **țărână** ești și în **țărână** te vei întoarce.”

Adam a pus nevestei sale numele **Eva**, căci ea a fost mama tuturor celor vii.

Domnul Dumnezeu a făcut lui Adam și nevastei lui **haine de piele** și i-a îmbrăcat cu ele.

Domnul Dumnezeu a zis: „Iată că **omul** a ajuns **ca unul din Noi**, cunoscând binele și răul. Să-l împiedicăm dar acum ca nu cumva să-și întindă mâna, să ia și din **pomul vieții**, să mănânce din el și să trăiască în veci.” De aceea, **Domnul** Dumnezeu l-a izgonit din **grădina Edenului** ca să lucreze pământul, din care fusese luat.

Astfel a izgonit El pe **Adam**; și la răsăritul grădinii Edenului a pus niște **heruvimi**, care să învârtească o **sabie învăpăiată**, ca să păzească drumul care duce la **pomul vieții**.

Cap. 4

Adam s-a împreunat cu nevastă-sa **Eva**; ea a rămas însărcinată și a născut pe **Cain**. Și a zis: „Am căpătat **un om** cu ajutorul Domnului!”

A mai născut și pe fratele său **Abel**. **Abel** era cioban, iar **Cain** era plugar.

După o bucată de vreme, **Cain** a adus Domnului o jertfă de mâncare din **roadele pământului**. **Abel** a adus și el o jertfă de mâncare din **oile întâi născute** ale turmei lui și din grăsimea lor.

Domnul a privit cu plăcere spre **Abel** și spre **jertfa** lui, dar spre **Cain** și spre **jertfa** lui n-a privit cu plăcere.

Cain s-a mâniat foarte tare și i s-a posomorât fața. Și **Domnul** a zis lui Cain: „Pentru ce te-ai mâniat și pentru ce ți s-a posomorât fața? Nu-i așa? Dacă faci bine, vei fi **bine primit**, dar, dacă faci rău, **păcatul** pânđește la ușa; dorința lui se ține după tine, dar tu să-l stăpânești.” Însă **Cain** a zis fratelui său **Abel**: „Haidem să ieșim la câmp.” Dar, pe când erau la câmp, Cain s-a ridicat împotriva fratelui său Abel și l-a omorât.

Domnul a zis lui **Cain**: „Unde este fratele tău Abel?” El a răspuns: „Nu știu. Sunt eu păzitorul fratelui meu?” Și Dumnezeu a zis: „Ce ai făcut? **Glasul sângelui** fratelui tău strigă din pământ la Mine. Acum, **blestemat** ești tu, izgonit din ogorul acesta, care și-a deschis gura ca să primească din mâna ta sângele fratelui tău! Când vei lucra pământul, să nu-ți mai dea **bogăția** lui. Pribeag și fugar să fii pe pământ.”

Cain a zis Domnului: „**Pedeapsa** mea e prea mare ca s-o pot suferi. Iată că Tu mă izgonești azi de pe fața pământului; eu va trebui să mă ascund de **Fața Ta** și să fiu pribeag și fugar pe pământ, și oricine mă va găsi mă va omorî.”

Domnul i-a zis: „Nicidecum, ci, dacă va omorî cineva pe **Cain**, Cain să fie **răzbunat** de șapte ori.” Și Domnul a hotărât **un semn** pentru Cain, ca oricine îl va găsi să nu-l omoare. Apoi, Cain a ieșit din **Fața Domnului** și a locuit în **țara Nod**, la răsărit de Eden.

Cain s-a împreunat cu nevastă-sa; ea a rămas însărcinată și a născut pe **Enoh**. El a început apoi să zidească o cetate și a pus acestei cetăți numele fiului său **Enoh**.

Enoh a fost tatăl lui **Irada**; Irada a fost tatăl lui **Mehuiael**; Mehuiael a fost tatăl lui **Metuşael** și Metuşael a fost tatăl lui **Lameh**.

Lameh și-a luat două neveste: numele uneia era **Ada** și numele celeilalte era **Țila**.

Ada a născut pe **labal**: el a fost tatăl celor ce locuiesc în corturi și păzesc vitele. Numele fratelui său era **lupal**: el a fost tatăl tuturor celor ce cântă cu alăuta și cu cavalul.

Țila, de partea ei, a născut și ea pe **Tubal-Cain**, făuritorul tuturor uneltelor de aramă și de fier. Sora lui Tubal-Cain era **Naama**.

Lameh a zis nevestelor sale: „**Ada** și **Țila**, ascultați glasul meu! Nevestele lui Lameh, ascultați cuvântul meu! Am omorât un om pentru rana mea și un tânăr pentru vânătăile mele. **Cain** va fi răzbunat de șapte ori, iar **Lameh**, de șaptezeci de ori câte șapte.”

Adam s-a împreunat iarăși cu nevastă-sa; ea a născut un fiu și i-a* pus numele **Set**; „căci”, a zis ea, „Dumnezeu mi-a dat o altă sămânță în locul lui Abel, pe care l-a ucis Cain”.

Lui **Set** i s-a născut și lui un fiu și i-a pus numele **Enos**. Atunci au început oamenii să cheme Numele Domnului.

Cap. 5

Iată **cartea neamurilor lui Adam**.

În ziua când a făcut Dumnezeu pe **om**, l-a făcut după asemănarea lui Dumnezeu. l-a făcut parte bărbătească și parte femeiască, i-a **binecuvântat** și le-a dat numele de „**om**” în ziua când au fost făcuți.

La vârsta de o sută treizeci de ani, **Adam** a născut un fiu după chipul și asemănarea lui și i-a pus numele **Set**. După nașterea lui Set, Adam a trăit opt sute de ani și a născut **fii** și **fiice**. Toate zilele pe care le-a trăit Adam au fost de nouă sute treizeci de ani, apoi a murit.

La vârsta de o sută cincisprezece ani, **Set** a născut pe **Enos**. După nașterea lui Enos, Set a mai trăit opt sute șapte ani și a născut **fii** și **fiice**. Toate zilele lui Set au fost de nouă sute doisprezece ani, apoi a murit.

La vârsta de nouăzeci de ani, **Enos** a născut pe **Cainan**. După nașterea lui Cainan, Enos a mai trăit opt sute cincisprezece ani și a născut **fii** și **fiice**. Toate zilele lui Enos au fost de nouă sute cincisprezece ani, apoi a murit.

La vârsta de șaptezeci de ani, **Cainan** a născut pe **Mahalaleel**. După nașterea lui Mahalaleel, Cainan a mai trăit opt sute patruzeci de ani și a născut **fii** și **fiice**. Toate zilele lui Cainan au fost de nouă sute zece ani, apoi a murit.

La vârsta de șaizeci și cincisprezece ani, **Mahalaleel** a născut pe **Iared**. După nașterea lui

lared, Mahalaleel a mai trăit opt sute treizeci de ani și a născut **fii și fiice**. Toate zilele lui Mahalaleel au fost de opt sute nouăzeci și cinci de ani, apoi a murit.

La vârsta de o sută șazeci și doi de ani, **lared** a născut pe **Enoh**. După nașterea lui Enoh, lared a mai trăit opt sute de ani și a născut **fii și fiice**. Toate zilele lui lared au fost de nouă sute șazeci și doi de ani, apoi a murit.

La vârsta de șazeci și cinci de ani, **Enoh** a născut pe **Metusala**. După nașterea lui Metusala, **Enoh a umblat cu Dumnezeu** trei sute de ani și a născut **fii și fiice**. Toate zilele lui Enoh au fost trei sute șazeci și cinci de ani. **Enoh a umblat cu Dumnezeu**, apoi nu s-a mai văzut, pentru că l-a luat Dumnezeu.

La vârsta de o sută optzeci și șapte de ani, **Metusala** a născut pe **Lameh**. După nașterea lui Lameh, Metusala a mai trăit șapte sute optzeci și doi de ani și a născut **fii și fiice**. Toate zilele lui Metusala au fost de nouă sute șazeci și nouă de ani, apoi a murit.

La vârsta de o sută optzeci și doi de ani, **Lameh** a născut un fiu. El i-a pus numele **Noe**, zicând: „Acesta ne va mângâia pentru **osteneala** și **truda** mâinilor noastre, care vin din acest pământ, pe care l-a blestemat Domnul.” După nașterea lui Noe, Lameh a mai trăit cinci sute nouăzeci și cinci de ani și a născut **fii și fiice**. Toate zilele lui Lameh au fost de șapte sute șaptezeci și șapte de ani, apoi a murit.

Noe, la vârsta de cinci sute de ani, a născut pe **Sem, Ham și Iafet**.

Cap. 6

Când au început **oamenii** să se înmulțească pe fața pământului și li s-au născut **fete**, **fiii lui Dumnezeu** au văzut că **fetele oamenilor** erau frumoase și din toate și-au luat de **neveste** pe acelea pe care și le-au ales.

Atunci, **Domnul** a zis: „**Duhul Meu** nu va rămâne pururea în om, căci **omul** nu este decât carne păcătoasă; totuși, zilele lui vor fi de o sută douăzeci de ani.”

Uriașii erau pe pământ în vremurile acelea și chiar și după ce s-au împreunat fiii lui Dumnezeu cu fetele oamenilor și le-au născut ele **copii**; aceștia erau **vitejii** care au fost în vechime, **oameni cu nume**.

Domnul a văzut că **răutatea omului** era mare pe pământ și că **toate întocmirile gândurilor din inima lui** erau îndreptate în fiecare zi numai spre **rău**. I-a părut rău Domnului că a făcut pe **om** pe pământ și S-a mâhnit în inima Lui.

Și Domnul a zis: „Am să șterg de pe fața pământului pe **omul** pe care l-am făcut, de la om până la vite, până la târâtoare și până la păsările cerului, căci **Îmi pare rău** că i-am făcut.” Dar **Noe** a căpătat milă înaintea Domnului.

Iată care sunt **urmașii lui Noe**. Noe era un om neprihănit și fără pată între cei din vremea lui: Noe umbla cu Dumnezeu. Noe a născut trei fii: **Sem, Ham și Iafet**.

Pământul era **stricat** înaintea lui Dumnezeu; pământul era plin de silnicie. Dumnezeu S-a uitat spre pământ și iată că pământul era stricat, căci **orice făptură** își stricase calea pe pământ.

Atunci, Dumnezeu a zis lui **Noe**: „**Sfârșitul** oricărei făpturi este hotărât înaintea Mea, fiindcă au umplut pământul de **silnicie**; iată, am să-i nimicesc împreună cu pământul.”

Fă-ți **o corabie** din lemn de gofer (chiparos); corabia aceasta s-o împarți în **cămăruțe** și s-o tencuiești cu **smoală** pe dinăuntru și pe dinafară. Iată cum s-o faci: corabia să aibă trei sute de coți în lungime, cincizeci de coți în lățime și treizeci de coți în înălțime.

Să faci corabiei **o fereastră**, sus, **lată** de un cot; **ușa** s-o pui în latura corabiei și să faci **un rând de cămări jos**, altul la mijloc și altul sus. Și iată că Eu am să fac să vină **un potop** de ape pe pământ, ca să nimicească orice făptură de sub cer care are suflare de viață; tot ce este pe pământ va pieri. Dar cu tine fac **un legământ**: să intri în corabie, **tu și fiii tăi, nevastă-ta și nevestele fiilor tăi** împreună cu tine. Din tot ce trăiește, din orice făptură, să iei în corabie câte două din fiecare soi, ca să le ții vii cu tine: să fie o parte bărbătească și o parte femeiască. Din păsări după soiul lor, din vite după soiul lor și din toate târâtoarele de pe pământ după soiul lor, să vină la tine înăuntru câte două din fiecare soi, ca să le ții **cu viață**. Și tu ia-ți din toate **bucatele** care se mănâncă și fă-ți merinde din ele, ca să-ți slujească de hrană ție și lor.”

Așa a și făcut Noe: a făcut tot ce-i poruncise Dumnezeu.

Cap. 7

Domnul a zis lui **Noe**: „Intră în corabie, tu și toată casa ta, căci te-am văzut fără prihană înaintea Mea în neamul acesta de oameni. Ia cu tine câte șapte perechi din toate dobitoacele curate, câte o parte bărbătească și câte o parte femeiască; o pereche din dobitoacele care nu sunt curate, câte o parte bărbătească și câte o parte femeiască, și câte șapte perechi, de asemenea, din păsările cerului, câte o parte bărbătească și câte o parte femeiască, pentru ca să le ții vie sămânța pe toată fața pământului. Căci, după șapte zile, voi face să plouă pe pământ patruzeci de zile și patruzeci de nopți și voi șterge astfel de pe fața pământului toate făpturile pe care le-am făcut.”

Noe a făcut tot ce-i poruncise **Domnul**. **Noe** era de șase sute de ani când a venit potopul pe pământ. Și **Noe** a intrat în corabie cu fiii săi, cu nevastă-sa și cu nevestele fiilor săi, din pricina apelor potopului. Din dobitoacele curate și din dobitoacele necurate, din păsări și din tot ce se târăște pe pământ, au intrat în corabie la **Noe**, două câte două, câte o parte bărbătească și câte o parte femeiască, așa cum poruncise Dumnezeu lui **Noe**.

După cele șapte zile, au venit apele potopului pe pământ. În anul al șase sutelea al vieții lui **Noe**, în luna a doua, în ziua a șaptesprezecea a lunii, în ziua aceea, s-au rupt toate izvoarele adâncului celui mare și s-au deschis stăvilarele cerurilor.

Ploaia a căzut pe pământ patruzeci de zile și patruzeci de nopți. În aceeași zi au intrat în corabie: **Noe**, **Sem**, **Ham** și **Iafet**, fiii lui **Noe**, nevasta lui **Noe** și cele trei neveste ale fiilor lui cu ei; ei și toate fiarele câmpului după soiul lor, toate vitele după soiul lor, toate târătoarele care se târăsc pe pământ după soiul lor, toate păsările după soiul lor, toate păsărelele, tot ce are aripi. Au intrat în corabie la **Noe**, două câte două, din orice făptură care are suflare de viață. Cele care au intrat erau câte o parte bărbătească și câte o parte femeiască, din orice făptură, după cum poruncise Dumnezeu lui **Noe**. Apoi, **Domnul** a închis ușa după el.

Potopul a fost patruzeci de zile pe pământ. Apele au crescut și au ridicat corabia, și ea s-a înălțat deasupra pământului. Apele au ajuns mari și au crescut foarte mult pe pământ, și corabia plutea pe deasupra apelor. Apele au ajuns din ce în ce mai mari și toți munții înalți, care sunt sub cerul întreg, au fost acoperiți. Cu cincisprezece coți s-au înălțat apele deasupra munților, care au fost acoperiți. Și a pierit orice făptură care se mișca pe pământ, atât păsările, cât și vitele și fiarele, tot ce se târa pe pământ și toți oamenii. Tot ce răsufla, tot ce avea suflare de duh de viață în nări, tot ce era pe pământul uscat a murit. Toate făpturile care erau pe fața pământului au fost nimicite,

de la om până la vite, până la târătoare și până la păsările cerului; au fost nimicite de pe pământ. N-a rămas decât **Noe** și ce era cu el în corabie.

Apele au fost mari pe pământ o sută cincizeci de zile.

Cap. 8

Dumnezeu și-a adus aminte de **Noe**, de toate **viețuitoarele** și de toate **vitele** care erau cu el în corabie și Dumnezeu a făcut să sufle **un vânt** pe pământ, și apele s-au potolit. **Izvoarele adâncului** și **stăvilarele cerurilor** au fost închise și **ploaia** din cer a fost oprită. **Apele** au scăzut de pe fața pământului, scurgându-se și împuținându-se și, după o sută cincizeci de zile, apele s-au micșorat.

În **luna a șaptea**, în **ziua a șaptesprezecea** a lunii, **corabia** s-a oprit pe **munții Ararat**. Apele au mers scăzând până în **luna a zecea**. În luna a zecea, în **ziua întâi** a lunii, s-au văzut vârfurile munților.

După patruzeci de zile, **Noe** a deschis **fereastra** corabiei pe care o făcuse. A dat drumul unui **corb** care a ieșit, ducându-se și întorcându-se până când au secat apele de pe pământ. A dat drumul și unui **porumbel**, ca să vadă dacă scăzuseră apele de pe fața pământului. Dar porumbelul n-a găsit niciun loc ca să-și pună piciorul și s-a întors la el în corabie, căci erau **ape** pe toată fața pământului. Noe a întins mâna, l-a luat și l-a băgat la el în corabie.

A mai așteptat alte șapte zile și iarăși a dat drumul **porumbelului** din corabie. Porumbelul s-a întors la el spre **seară** și iată că în ciocul lui era o **frunză de măslin** ruptă de curând. **Noe** a cunoscut astfel că **apele** scăzuseră pe pământ. A mai așteptat alte șapte zile și a dat drumul **porumbelului**. Dar porumbelul nu s-a mai întors la el.

În anul **șase sute unu**, în **luna întâi**, în **ziua întâi** a lunii, apele secaseră pe pământ. Noe a ridicat învelitoarea corabiei: s-a uitat și iată că fața pământului se uscăse. În luna a **doua**, în a douăzeci și șaptea zi a lunii, **pământul** era uscat de tot.

Atunci, **Dumnezeu** a vorbit lui **Noe** și i-a zis: „Leși din **corabie**, tu și nevastă-ta, fiii tăi și nevestele fiilor tăi cu tine! Scoate afară împreună cu tine **toate viețuitoarele** de tot felul, care sunt cu tine, atât **păsările**, cât și vitele și **toate târătoarele** care se târăsc pe

pământ: să mișune pe pământ, să crească și să se înmulțească pe pământ.”

Și **Noe** a ieșit afară cu **fiii săi**, cu **nevastă-sa** și cu **nevestele fiilor săi**. Toate dobitoacele, toate târâtoarele, toate păsările, tot ce se mișcă pe pământ, după soiurile lor, au ieșit din corabie. Noe a zidit **un altar Domnului**, a luat din toate dobitoacele curate și din toate păsările curate și a adus **arderi-de-tot** pe altar.

Domnul a mirosit un miros plăcut și Domnul a zis în inima Lui: „Nu voi mai blestema pământul din pricina **omului**, pentru că întocmirile gândurilor din inima omului sunt **rele** din tinerețea lui, și nu voi mai lovi tot ce este viu, cum am făcut. Cât va fi **pământul**, nu vor înceta semănatul și seceratul, frigul și căldura, vara și iarna, ziua și noaptea!”

Cap. 9

Dumnezeu a binecuvântat pe **Noe** și pe **fiii săi** și le-a zis: „Creșteți, înmulțiți-vă și umpleți pământul. S-apuce groaza și frica de voi pe orice **dobitoc** de pe pământ, pe orice **pasăre a cerului**, pe tot ce se mișcă pe pământ și pe toți **peștii mării**: vi le-am dat în mâinile voastre! Tot ce se mișcă și are viață să vă slujească de **hrană**; toate acestea vi le dau, ca și iarba verde. Numai **carne** cu viața ei, adică **sângele** ei, să nu mâncați. Căci voi cere înapoi **sângele** vieților voastre; îl voi cere înapoi de la **orice dobitoc** și voi cere înapoi **viața omului** din mâna omului, din mâna oricărui om, care este fratele lui. Dacă varsă cineva **sângele omului**, și sângele lui să fie vărsat de om, căci Dumnezeu a făcut pe om după **chipul Lui**. Iar voi creșteți și înmulțiți-vă; răspândiți-vă pe pământ și înmulțiți-vă pe el!”

Dumnezeu a mai vorbit lui **Noe** și fiilor lui, care erau cu el, și a zis: „Iată, Eu fac **un legământ** cu voi și cu sămânța voastră, care va veni după voi; cu toate **viețuitoarele** care sunt cu voi, atât **păsările**, cât și **vitele**, și toate **fiarele** de pe pământ care sunt cu voi; cu toate cele care au ieșit din corabie și cu orice alte dobitoace de pe pământ. Fac **un legământ** cu voi că nicio făptură nu va mai fi nimicită de **apele potopului** și nu va mai veni potop, ca să pustiască pământul.” Și Dumnezeu a zis: „Iată semnul legământului pe care-l fac între Mine și voi și între toate viețuitoarele care sunt cu voi, pentru toate neamurile de oameni în veci: **curcubeul Meu**, pe care l-am așezat în nor, el va sluji ca semn al legământului dintre Mine și pământ.”

Când voi strânge nori deasupra pământului, **curcubeul** se va arăta în nor, și Eu Îmi voi aduce aminte de **legământul** dintre Mine și voi și dintre toate viețuitoarele de orice trup; și apele nu se vor mai face un potop, ca să nimicească orice făptură. **Curcubeul** va fi în nor, și Eu Mă voi uita la el, ca să-Mi aduc aminte de **legământul cel veșnic** dintre Dumnezeu și toate viețuitoarele de orice trup de pe pământ.” Și Dumnezeu a zis lui Noe: „Acesta este semnul legământului pe care l-am făcut între Mine și orice făptură de pe pământ.”

Fiii lui Noe, care au ieșit din corabie, erau: **Sem, Ham și Iafet**: **Ham** este tatăl lui **Canaan**. Aceștia au fost cei trei fii ai lui Noe, și din ei s-au răspândit oameni peste tot pământul.

Noe a început să fie lucrător de pământ și a sădit **o vie**. A băut vin, s-a îmbătat și s-a dezgolit în mijlocul cortului său. **Ham**, tatăl lui Canaan, a văzut goliciunea tatălui său și a spus celor doi frați ai lui afară. Atunci, **Sem și Iafet** au luat mantaua, au pus-o pe umeri, au mers de-a-ndăratelea și au acoperit goliciunea tatălui lor; fiindcă fețele le erau întoarse înapoi, n-au văzut goliciunea tatălui lor. **Noe** s-a trezit din amețeala vinului și a aflat ce-i făcuse fiul său cel mai tânăr. Și a zis: „**Blestemat** să fie **Canaan**! Să fie **robul robilor fraților** lui!” El a mai zis: „**Binecuvântat** să fie Domnul Dumnezeu lui **Sem**, și Canaan să fie robul lui! **Dumnezeu** să lărgească locurile stăpânite de **Iafet**. Iafet să locuiască în corturile lui Sem, și Canaan să fie robul lor!”

Noe a trăit, după potop, trei sute cincizeci de ani. Toate zilele lui Noe au fost de nouă sute cincizeci de ani, apoi a murit.

Cap. 10

Iată spița neamului fiilor lui Noe: **Sem, Ham și Iafet**. După potop li s-au născut **fii**.

Fiii lui Iafet au fost: Gomer, Magog, Madai, Iavan, Tubal, Meșec și Tiras. Fiii lui **Gomer**: Așchenaz, Rifat și Togarma. Fiii lui **Iavan**: Elișa, Tarșiș, Chitim și Dodanim. De la ei se trag popoarele din țările neamurilor de pe malul mării, după ținuturile lor, după limba fiecăruia, după familiile lor, după semințiile lor.

Fiii lui Ham au fost: Cuș, Mițraim, Put și Canaan. Fiii lui **Cuș**: Seba, Havila, Sabta,

Raema și Sabteca. Fiii lui **Raema**: Șeba și Dedan. **Cuș** a născut și pe **Nimrod**: el este acela care a început să fie puternic pe pământ. El a fost un vitez vânător înaintea Domnului; iată de ce se zice: „Ca **Nimrod**, vitez vânător înaintea Domnului.” El a domnit la început peste **Babel**, **Erec**, **Acad** și **Calne**, în **țara Șinear**. Din țara aceasta a intrat în Asiria; a zidit **Ninive**, **Rehobot-Ir**, **Calah** și **Resen** între Ninive și Calah; aceasta este cetatea cea mare. **Mițraim** a născut pe ludimi, anamimi, lehabimi, naftuhimi, patrusimi, casluhimi (din care au ieșit **filistenii**) și pe caftorimi.

Canaan a născut pe Sidon, întâiul lui născut, și pe Het; și pe iebusiți, pe amoriți, pe ghirgasiți, pe heviți, pe archiți, pe siniți, pe arvadiți, pe țemariți, pe hamatiți. În urmă, familiile canaanților s-au împărțiat. **Hotarele canaanților** se întindeau de la Sidon, cum mergi spre Gherar, până la Gaza și, cum mergi spre Sodoma, Gomora, Adma și Teboim, până la Leșă. Aceștia sunt **fiii lui Ham**, după familiile lor, după limbile lor, după țările lor, după neamurile lor.

Și lui **Sem**, tatăl tuturor fiilor lui Eber și fratele cel mai mare al lui Iafet, i s-au născut fii. Fiii lui **Sem** au fost: Elam, Asur, Arpaçad, Lud și Aram. Fii lui **Aram**: Uț, Hul, Gheter și Maș. **Arpaçad** a născut pe Șelah, și **Șelah** a născut pe Eber. Lui **Eber** i s-au născut doi fii: numele unuia era **Peleg**, numit așa pentru că pe vremea lui s-a împărțit pământul, iar numele fratelui său era **loctan**. **loctan** a născut pe Almodad, pe Șelef, pe Ațarmavet, pe lerah, pe Adoram, pe Uzal, pe Dicla, pe Obal, pe Abimael, pe Seba, pe Ofir, pe Havila și pe lobab. Toți aceștia au fost **fiii lui loctan**. Ei au locuit de la Meșă, cum mergi spre Sefar, până la muntele răsăritului. Aceștia sunt **fiii lui Sem**, după familiile lor, după limbile lor, după țările lor, după neamurile lor.

Acestea sunt **famiile fiilor lui Noe**, după spița neamului lor, după neamurile lor. Și din ei au ieșit **neamurile** care s-au răspândit pe pământ după potop.